

یک الگوی تکیه نامعمول در سنت عروض فارسی

آریا طیب زاده^۱

مقاله پژوهشی

چکیده

پژوهشگران تکیه واژگانی فارسی رسمی را ثابت و پایانی می‌دانند، اما در یک مورد، از این قاعده به صورت چشمگیری عدول می‌شود که عبارت است از الگوی تکیه ارکان عروضی حین قرائت عروض‌دانان از زنجیره‌های وزنی؛ در این شیوه قرائت، هر رکن تکیه‌ای می‌گیرد که محل آن نه ثابت است و نه لزوماً در هجای پایانی (یعنی کاملاً برخلاف الگوی تکیه واژگانی فارسی)، در حالی که وقتی همین ارکان عروضی به صورت کلمات مستقل در جملات عادی فارسی به کار رود، همواره با تکیه عادی فارسی، یعنی روی هجای آخر تلفظ می‌شود. ما نشان می‌دهیم که الگوی تکیه نامعمول در این شیوه قرائت عروض‌دانان از ارکان عروضی (و نه در قرائت خود شعر)، کاملاً منطبق بر الگوی تکیه عربی کلاسیک بوده، به عبارت دیگر این الگوی تکیه هیچ ارتباطی با ویژگی‌های تکیه فارسی ندارد بلکه همان الگوی تکیه عربی کلاسیک است که در مقام سنتی ادبی و به صورت شفاهی و سینه‌به‌سینه منتقل شده است.

کلیدواژه‌ها: تکیه واژگانی فارسی، مورد عدول از قاعده، عروض فارسی و عربی

مقدمه

محققان تکیه واژگانی فارسی را به‌طور اجماعی، نظامی پیش‌بینی‌پذیر از حیث واجی^۱، ثابت^۲ و پایانی^۳ می‌دانند، که در آن تکیه همواره روی هجای سنگین قرار می‌گیرد (اسلامی، ۱۳۸۴: ۷۹-۸۴؛ بی‌جن‌خان^۴ ۲۰۱۸: ۱۳۳؛ همچنین از منظر رده‌شناختی تکیه فارسی را می‌توان پیش‌بینی‌پذیر، غیرحساس به کمیت^۵ و ثابت دانست؛ ر.ک امید طیب‌زاده زیر چاپ). مثلاً: مداد [me'dad]، تلفن [tele'fon]، کاردک [kar'dak]، زیبا [zi'ba] نشست [ne'sast]، تعداد معدودی استثنا برای این قاعده وجود دارد که در آنها تکیه روی هجای غیرپایانی قرار می‌گیرد؛ مثلاً اما [amma]؛ بعضی [ba'zi]؛ خیلی [hejl]؛ وقتی [vacti]^۶ (کهنمویی‌پور^۷، ۲۰۱۸: ۱۴۷؛ معصومی و مدرسی قوامی، ۱۴۰۲).

در تصریف افعال هم غالباً به‌صورت نظام‌مند از قاعده فوق عدول می‌شود اما باید دانست که در این موارد، ما نه با تکیه واژگانی، بلکه با تکیه زیر وبمی^۸ مواجهیم؛ مثلاً می‌روم [miravam]؛ خواهد رفت [ha'had raft]؛ برود [beravad] (درباره این موارد، ر.ک اسلامی همان).

اما در یک مورد دیگر که تاکنون چندان بدان پرداخته نشده، به‌طرز چشمگیری از قاعده واژگانی تکیه فارسی عدول می‌شود، و آن عبارت است از الگوی تکیه در ارکان عروضی حین قرائت زنجیره‌های وزنی توسط عروض دانان و ادبا^۹. نخستین بار امید طیب‌زاده در پنجمین همایش ملی زبان‌ها و گویش‌های ایرانی (تهران، ۱۳۹۹) به این الگوی خاص تکیه در فارسی اشاره کرد، و حدس زد که شاید این نوع تکیه ارتباطی با تکیه وزنی در قرائت اتانینی شعر فارسی داشته باشد؛ چنان‌که در پیوست خواهیم دید، این امر ربطی به الگوهای اتانینی ندارد، کما این‌که طیب‌زاده خود نیز بعدها به این نکته اشاره کرد (ر.ک امید طیب‌زاده، زیر چاپ). در این مقاله نشان می‌دهیم که تکیه ارکان عروضی در این نحوه قرائت هیچ ارتباطی نه به نظام تکیه واژگانی فارسی دارد و نه به قواعد وزنی شعر فارسی، بلکه الگوی آن کاملاً منطبق بر الگوی تکیه عربی کلاسیک است (برای بحث مفصل در این باره ر.ک آریا طیب‌زاده^{۱۰} زیر چاپ). به عقیده نگارنده، الگوی

۱. Phonologically predictable

۲. Fix

۳. Final

۴. Bijankhan

۵. Quantity-insensitive

۶. مواردی چون «بعضی»، «خیلی»، «وقتی» و... را می‌توان با دیدگاهی تاریخی، مرکب از یک اسم و یک پی‌بست (enclitic) یعنی «-ی» نکره دانست که در این صورت، تکیه آن‌ها مطابق قاعده کلی تکیه واژگانی فارسی می‌شود؛ اما از آنجا که این کلمات به‌همین صورت (یعنی همراه با عنصر نکره‌ساز) در لغت‌نامه‌ها مدخل می‌شود، ما آن‌ها کلمات بسیط در نظر می‌گیریم. گفتنی است که در مواردی مثل «خیلی» و «وقتی»، ما با قید سر و کار داریم و تحلیل آن‌ها به‌صورت «اسم + -ی نکره» امروزه دیگر ممکن نیست.

7. Kahnemuyipour

8. Pitch accent

۹. ر.ک <https://www.aparat.com/v/60I2y>

10. Arya Tabibzadeh

الگوی تکیه غیرمعمول ارکان عروضی در قرائت عروض‌دانان، متأثر از نحوه قرائت ارکان عروضی توسط عروض‌دانان عرب بوده که در دوران متقدم اسلامی در سنت آموزش عروض فارسی وارد شده، و آموزش شفاهی عروض آن را طی قرن‌ها در فارسی حفظ کرده است.

الگوی تکیه در ارکان عروضی

در این‌جا به بررسی الگوی تکیه ارکان عروضی در زنجیره‌های وزنی حین قرائت سنتی می‌پردازیم. باید توجه شود که اگر یک رکن عروضی به صورت کلمه‌ای مستقل در یک جمله به کار رود، همان تکیه معمول فارسی - یعنی تکیه پایانی - را می‌گیرد؛ مثلاً در جمله «وزن شاهنامه از سه رکن سالم «فعولن» و یک رکن ناقص «فعل» تشکیل شده»، کلمات «فعولن» و «فعل» مانند سایر کلمات دارای تکیه پایانی است: [fa'u'lon] و [fa'ʔal]. اما وقتی وزن شاهنامه، یعنی زنجیره وزنی «فعولن فعولن فعل» را به شیوه سنتی عروض‌دانان قرائت کنیم تکیه روی هجای پایانی نمی‌افتد بلکه در هر یکی از ارکان «فعولن» روی هجای ماقبل آخر (یعنی «عو») [fa'ʔulon]، و در رکن «فعل» روی هجای اول (یعنی «ف») می‌افتد [faʔal]. در ادامه، الگوی تکیه ارکان عروضی را در ۲۳ زنجیره وزنی براساس قرائت چندتن از عروض‌دانان و زبان‌شناسان و متخصصین ادبیات فارسی نمایش می‌دهم.^۱ از این ۲۳ زنجیره وزنی، ۲۱ زنجیره وزنی نخست از پر کاربردترین اوزان شعر فارسی است و زنجیره‌های کم‌کاربرد ۲۲ و ۲۳ هم به دلیل وضعیت خاص هجانبندی‌شان در این فهرست آمده است.

1.	mafa'ʔilon mafa'ʔilon	mafa'ʔilon	mafa'ʔilon
2.	mafa'ʔilon	mafa'ʔilon	fa'ʔulon
3.	faʔe'laton 'faʔelon	faʔe'laton	faʔe'laton
4.	faʔe'laton	faʔe'laton	'faʔelon
5.	ma'faʔelon 'faʔelon	faʔe'laton	ma'faʔelon
6.	ma'faʔelon faʔe'lat	faʔe'laton	ma'faʔelon
7.	maf'ʔulo 'faʔelon	faʔe'lato	mafa'ʔilo
8.	maf'ʔulo faʔe'laton	faʔe'laton	maf'ʔulo
9.	maf'ʔulo mafa'ʔilon	mafa'ʔilon	maf'ʔulo

۱. با سپاس فراوان از اساتید محمد افشین‌وفایی، محمد راسخ مهند، علاءالدین طباطبایی، امید طیب‌زاده، میلاد عظیمی، مهدی علیایی مقدم، احمدرضا قائم‌مقامی، علی اصغر قهرمانی مقبل، بهروز محمودی بختیاری و مصطفی موسوی، مهرداد نغزگوی کهن.

10.	mof'taʔelon mof'taʔelon	mof'taʔelon	mof'taʔelon
11.	mof'taʔelon ma'faʔelon	ma'faʔelon	mof'taʔelon
12.	mof'taʔelon 'faʔ	faʔe'lato	mof'taʔelon
13.	mof'taʔelon	mof'taʔelon	'faʔelon
14.	faʔe'lato 'faʔelon	faʔe'lato	faʔe'lato
15.	maf'ʔulo 'faʔal	mafa'ʔilo	mafa'ʔilo
16.	maf'ʔulo fa'ʔulon	mafa'ʔilo	mafa'ʔilo
17.	maf'ʔulo 'faʔal	ma'faʔelon	mafa'ʔilo
18.	mota'faʔelon mota'faʔelon	mota'faʔelon	mota'faʔelon
19.	mofa'ʔalato mofa'ʔalato	mofa'ʔalato	mofa'ʔalato
20.	fa'ʔulon fa'ʔulon	fa'ʔulon	fa'ʔulon
21.	fa'ʔulon 'faʔal	fa'ʔulon	fa'ʔulon
22.	fa'ʔelato fa'ʔelato	fa'ʔelato	fa'ʔelato
23.	mota'faʔelon mota'faʔelon	mota'faʔelon	mota'faʔelon

چنان‌که مشهود است، تکیه بجز در دو رکن «فع» و «فعلات» که در فهرست بالا با حروف برجسته مشخص شده است، همواره غیرپایانی است و محل ثابتی نیز ندارد. همچنین این الگوی تکیه را نمی‌توان با قواعد وزنی شعر فارسی توضیح داد، زیرا در قرائت کمی یا ادبایی و یا فاضلانۀ این شعر، تکیه هیچ نقشی در ایجاد وزن ندارد؛ در قرائت موسیقایی یا اتانینی شعر فارسی نیز که تکیه عنصر موجدِ وزن است، محل تکیهٔ وزنی^۱ تطابق بسیار کمی با الگوی تکیهٔ ارکان عروضی در قرائت عروض‌دانان دارد (در این مورد ر.ک پیوست)^۲.

1. Ictus

۲. به‌طور خلاصه، اگر تکیهٔ ارکان در قرائت عروض‌دانان مسئله‌ای مربوط به وزن شعر فارسی می‌بود، باید این الگوی تکیه در خوانش اشعار هم دیده می‌شد، حال آن‌که این الگوی تکیه فقط حین قرائت زنجیره‌های وزنی بر ارکان اعمال می‌شود و هیچ‌گاه در قرائت شعر به‌کار نمی‌رود.

تکیه واژگانی عربی کلاسیک

قواعد واجی و وزنی فارسی توضیح قانع‌کننده‌ای برای الگوی تکیه ارکان عروضی در قرائت عروض‌دانان در اختیار نمی‌گذارد، اما چنان‌که خواهیم دید الگوی تکیه ارکان در زنجیره‌های وزنی فوق کاملاً منطبق بر الگوی تکیه واژگانی عربی کلاسیک است. در ادامه الگوی تکیه عربی کلاسیک را - که از حیث واجی پیش‌بینی‌پذیر، حساس به کمیت و غیرثابت است - خلاصه کرده و سپس تطابق محل تکیه در قرائت عروض‌دانان ایرانی و در عربی کلاسیک را نشان می‌دهیم (ارکان در مثال‌های زیر با قلم سیاه آمده است): درباره تکیه عربی کلاسیک، ر.ک کاگر^۱ (۲۰۱۱، ۳۵۰):^۲

(۱) تکیه روی هجای فوق سنگین^۳ پایانی می‌افتد (تنها در هنگام وقف^۴ یا سکوت)، مثل «مزامیر» [maza:'mi:r]، «متضاد» [muta'ǧ'a:d]، «اقتربت» [ʔiqta'rabt]، «شودمرد» [marad]، فَعِلَات [faʕila:t].

(۲) اگر هجای پایانی فوق سنگین وجود نداشته باشد و کلمه بیش از دو هجا داشته باشد، تکیه روی هجای ماقبل آخر می‌افتد به شرطی که سنگین^۵ باشد. «طومار» [tu:'ma:r-un]، «دَرَسنا» [da'rasna]، فاعلاتن [fa:ʕi'la:tun]، فعولن [fa'ʕu:lun]، فاعلاتن [faʕi'la:tun]، مفعول [maf'ʕu:lu]، مفاعیلن [mafa:'ʕi:lu]، مفاعیل [mafa:'ʕi:lu]، فاعلات [fa:ʕi'la:tu]، اگر کلمه دوهجایی باشد، تکیه روی هجای اول می‌افتد، چه سنگین باشد و چه سبک^۶، مثل «ماده» [ma:'d:ah] (در حالت وقف)، رأی [raʔa:]، فعل [faʕal].

(۳) و اگر هجای ماقبل آخر سنگین نبود، هجای ماقبل ماقبل آخر^۷ تکیه می‌گیرد، مثل «مکتبه» (در حالت وقف) [maktab-ah]، «مکتبه» (در حالت وصل) [mak'tab-at-un]، «کتب» [kataba]، «کتبتا» [ka'tabata:]، «کتبتَه» [kata'batu-hu:]، «مفتعلن» [muf'taʕilun]، «فعلن» [faʕilun]، «فاعلن» [fa:ʕilun]، «مفاعلن» [mufa:'ʕalatun]، «متفاعلن» [muta'faʕilun]، «فاعلتن» [fa'ʕilatun]، «مفاعلن» [ma'fa:ʕilun].

مشاهده می‌شود که تکیه ارکان عروضی فارسی در قرائت سنتی عروض‌دانان و زبان‌شناسان و ادیبان دقیقاً همان الگوی تکیه عربی کلاسیک را دارد. بنابراین می‌توان گفت که این نحوه قرائت تحت تأثیر

۱. Kager

۲. عربی‌دانان در بازسازی تکیه عربی کلاسیک در اکثر الگوهای هجابندی اتفاق نظر دارند، اما مواضع اختلافی هم هست که در این مقاله به آنها اشاره نشده است، برای بحث مفصل در این مورد ر.ک Arya Tabibzdeh (forthcoming).

۳. شامل هجاهای «CVVC»، «CVVGG» (G نماد صامت مشدد است)، «CVCC» و «CVGG» (Watson 2011).

۴. Pause

۵. شامل هجاهای «CVVG»، «CVV»، «CVC» و «CVG» (Watson همان).

۶. یعنی هجای CV (Watson همان).

۷. Antepenultimate

قرائت اصلی ارکان عروضی در عربی وارد فارسی شده است. توجه شود که در عربی هر رکن مثل واژه‌ای مستقل در نظر گرفته می‌شود، و بنابراین مانند هر واژه دیگری مطابق الگوی تکیه واژگانی عربی تکیه می‌گیرد، اما فارسی‌زبانان با تقلید از تلفظ ارکان عروضی در عربی، همان الگوی تکیه واژگانی عربی را که در این ارکان بوده، وارد فارسی کرده، و این الگو که فقط در قرائت زنجیره‌های وزنی رعایت می‌شده (و نه حین قرائت اشعار)، طی قرون متمادی در فارسی حفظ شده است (درباره سابقه احتمالی این نوع قرائت ارکان عروضی در فارسی ر.ک آریا طیب‌زاده زیر چاپ).

نتیجه‌گیری

در این مقاله به یک الگوی غیرعادی تکیه واژگانی در ارکان عروضی فارسی حین قرائت سنتی عروض دانان و ادبا و زبان‌شناسان پرداختیم و نشان دادیم که این الگوی تکیه ارتباطی به قواعد واجی یا وزنی فارسی ندارد، بلکه دقیقاً مطابق با الگوی تکیه واژگانی عربی کلاسیک است. همچنین توضیح دادیم که فارسی‌زبانان از قرون متقدم نحوه تلفظ ارکان عروضی در عروض عربی را تقلید کرده و حین قرائت زنجیره‌های وزنی فارسی، همان شیوه تلفظ عربی ارکان عروضی را در ارکان فارسی به کار برده‌اند؛ این موضوع سبب شده که ارکان عروضی فارسی با الگوی تکیه واژگانی عربی در این شیوه قرائت فارسی تلفظ شوند و سنت ادبی و آموزش شفاهی عروض، این نحوه قرائت را در طی قرون حفظ کرده است.

پیوست

همان‌طور که در مقدمه اشاره کردیم، نخستین بار امید طیب‌زاده به تمایز الگوی تکیه در قرائت ارکان عروضی فارسی و الگوی تکیه واژگانی فارسی پی‌برد، و حدس زد که شاید این الگوی خاص ارتباطی با تکیه وزنی در خوانش اتانینی (موسیقایی) شعر فارسی داشته باشد (درباره قرائت اتانینی شعر فارسی ر.ک امید طیب‌زاده، ۱۴۰۱). او بعدها متوجه نادرستی این حدس شد (امید طیب‌زاده، زیر چاپ)، و حال ما نیز در این‌جا نشان می‌دهیم که هیچ تطابق معناداری بین تکیه قرائت اتانینی و قرائت سنتی ارکان وجود ندارد. در این‌جا الگوی تکیه وزنی ۲۳ زنجیره وزنی فوق در قرائت اتانینی را با قرائت سنتی ارکان توسط عروض-دانان مقایسه می‌کنم:

جدول ۱: مقایسه الگوی تکیه ارکان در خوانش سنتی عروضدانان و قرائت اتانینی

تطابق	قرائت سنتی ارکان عروضی	قرائت اتانینی
۴ از ۴ رکن	mafa'ʔilon mafa'ʔilon mafa'ʔilon mafa'ʔilon	mafa'ʔilon mafa'ʔilon mafa'ʔilon mafa'ʔilon
۲ از ۳ رکن	mafa'ʔilon mafa'ʔilon faʔulon	mafa'ʔilon mafa'ʔilon faʔulon
۰ از ۴ رکن	faʔela'ton faʔela'ton faʔela'ton faʔelon faʔe'laton	faʔela'ton faʔela'ton faʔela'ton faʔelon faʔe'laton
۰ از ۳ رکن	faʔe'laton faʔe'laton 'faʔelon	faʔela'ton faʔela'ton faʔelon
۱ از ۴ رکن	ma'faʔelon faʔe'laton ma'faʔelon 'faʔelon	'mafaʔelon 'faʔelaton 'mafaʔelon 'faʔelon
۰ از ۴ رکن	ma'faʔelon faʔe'laton ma'faʔelon faʔe'lat	'mafaʔelon 'faʔelaton 'mafaʔelon 'faʔelat
۰ از ۴ رکن	mafʔulo faʔe'lato mafa'ʔilo 'faʔelon	mafʔulo faʔela'to mafaʔi'lo faʔelon
۰ از ۴ رکن	mafʔulo faʔe'laton mafʔulo faʔe'laton	mafʔulo faʔela'ton mafʔulo faʔela'ton
۴ از ۴ رکن	mafʔulo mafa'ʔilon mafʔulo mafa'ʔilon	mafʔulo mafa'ʔilon mafʔulo mafa'ʔilon
۰ از ۴ رکن	mof'taʔelon mof'taʔelon mof'taʔelon mof'taʔelon	'mof'taʔelon 'mof'taʔelon 'mof'taʔelon 'mof'taʔelon
۰ از ۴ رکن	mof'taʔelon ma'faʔelon mof'taʔelon ma'faʔelon	'mof'taʔelon 'mafaʔelon 'mof'taʔelon 'mafaʔelon
۲ از ۴ رکن	mof'taʔelon faʔe'lato mof'taʔelon 'faʔe' faʔe'	mof'taʔelon faʔelato mof'taʔelon faʔe'
۱ از ۳ رکن	mof'taʔelon mof'taʔelon 'faʔelon	'mof'taʔelon 'mof'taʔelon 'faʔelon
۰ از ۴ رکن	faʔe'laton faʔe'laton faʔe'laton 'faʔelon	faʔela'ton faʔela'ton faʔela'ton faʔelon

تطابق	قرائت سنتی ارکان عروضی	قرائت اتانینی
۳ از ۴ رکن	maf'ʔulo mafa'ʔilo mafa'ʔilo 'faʔal	maf'ʔulo mafa'ʔilo mafa'ʔilo faʔal
۳ از ۴ رکن	maf'ʔulo mafa'ʔilo mafa'ʔilo fa'ʔulon	maf'ʔulo mafa'ʔilo mafa'ʔilo faʔu'lon
۲ از ۴ رکن	maf'ʔulo ma'faʔelon mafa'ʔilo 'faʔal	maf'ʔulo mafa'ʔelon mafa'ʔilo faʔal
۰ از ۴ رکن	mota'faʔelon mota'faʔelon	'motafaʔelon 'motafaʔelon 'motafaʔelon 'motafaʔelon
۰ از ۴ رکن	mofa'ʔalaton mofa'ʔalaton	'mofaʔalaton 'mofaʔalaton 'mofaʔalaton 'mofaʔalaton
۰ از ۴ رکن	fa'ʔulon fa'ʔulon fa'ʔulon fa'ʔulon	faʔu'lon faʔu'lon faʔu'lon faʔu'lon
۰ از ۴ رکن	fa'ʔulon fa'ʔulon fa'ʔulon 'faʔal	faʔu'lon faʔu'lon faʔu'lon faʔal
۰ از ۴ رکن	fa'ʔelaton fa'ʔelaton fa'ʔelaton	'faʔelaton 'faʔelaton 'faʔelaton 'faʔelaton
۰ از ۴ رکن	mota'faʔelon mota'faʔelon mota'faʔelon	'motafaʔelon 'motafaʔelon 'motafaʔelon 'motafaʔelon

می‌بینیم که از مجموع ۸۹ رکن در این ۲۳ زنجیرهٔ وزنی، تنها ۲۲ رکن محل تکیهٔ یکسانی در قرائت اتانینی و قرائت سنتی عروض دانان دارد (یعنی نزدیک به ۲۵٪ تطابق؛ موارد اشتراک با قلم سیاه مشخص شده است)، در حالی که الگوی تکیهٔ عربی کلاسیک با الگوی تکیهٔ قرائت عروض دانان ۱۰۰٪ تطابق دارد.

منابع

- اسلامی، محرم (۱۳۸۴). *واج‌شناسی: تحلیل نظام آهنگ زبان فارسی*، تهران: سمت.
- طیب‌زاده امید (زیر چاپ)، «رده‌شناسی تکیهٔ واژگانی؛ مطالعهٔ موردی زبان‌های فارسی و عربی و انگلیسی»، در: *مجلهٔ پژوهش‌های زبان‌شناسی تطبیقی*.
- طیب‌زاده امید (زیر چاپ)، *واج‌شناسی زبان فارسی*.

- طبیب‌زاده، امید (۱۴۰۱). وزن شعر عروضی فارسی: تحلیل و طبقه‌بندی براساس تقطیع اتانینی و نظریه واج-شناسی نوایی، تهران: انتشارات بهار.
- معصومی، انیس و مدرسی قوامی، گلناز (۱۴۰۲). «رده ریتمی زبان فارسی: رویکردی واج‌شناختی»، در: نشریه پژوهش‌های زبان‌شناسی، ۱۵ (۱): ۸۵-۱۰۰.
- Bijankhan, M. (2018). Phonology. In: Sedighi, A. [- Shabani-Jadidi, P.] (eds.): *The Oxford Handbook of Persian Linguistics*. Oxford: Oxford University Press, 111-141.
- Kager, R. (2011). Stress. In: Versteegh, Kees. (ed.): *Encyclopedia of Arabic Language and Linguistics*. Leiden: Brill, 4/344-353.
- Kahnemuyipour, A. (2018). Prosody. In: Sedighi, A. [- Shabani-Jadidi, P.] (eds.): *The Oxford Handbook of Persian Linguistics*. Oxford: Oxford University Press, 142-160.
- Tabibzadeh, A. (forthcoming). 'Mas'alatun or mas'alatun? That is the Question! The Traditional Persian Metrics and Implications for the Classical Arabic Stress.
- Watson, J. (2011). Word Stress in Arabic. In: Van Ootendorp, M. (eds.): *The Blackwell Companion to Phonology*. Oxford: Willey Blackwell, 5/2990-2011.